

LANGS DE DEUR GAAN ...

Toen ik bij de scouts zat moest ik geregeld langs de deur gaan. Om wat extra geld te hebben voor het kampmateriaal verkochten we kruidkoeken, bloembollen, snoep of plantjes. Daarvoor moesten we per tweetal van deur tot deur om onze handel aan de man te brengen. Ik had daar een hekel aan en volgens mij was ik niet de enige, maar ja, als je geen geld hebt kun je ook niet op kamp. Als je eenmaal begonnen was met aanbellen viel het ook wel weer mee, en dan helpt het als je met zijn tweeën bent. Bovendien hielp het ook om te bedenken dat als mensen 'nee' zeiden, ze geen 'nee' zeiden tegen jou, maar omdat ze gewoon geen kruidkoeken, bloembollen of plantjes nodig hadden. Toch moest ik iedere keer weer iets overwinnen om bij onbekenden aan te bellen.

Op 13 december was het Wereldlichtjesdag. Er wordt dan stil gestaan bij kinderen die overleden zijn en bij de ouders en familie van deze kinderen. 's Avonds wordt er dan een lichtje geplaatst voor het raam om daaraan te denken. De stad Leuven had heel attent aangeboden om gratis een kaarsenpakket aan te bieden per straat. Ik had me ook aangemeld om deze in onze straat aan te bieden. En zo ging ik van deur tot deur om een gratis, niet onbelangrijk om dat erbij te vertellen, kaarsje aan te bieden met de vraag deze zondagsavonds te branden. Zo leer je je buurt kennen. Ik kom niet vanwege de kerk, maar ik kom wel met iets goeds waar niemand 'tegen' kan zijn. Dat hoort ook bij ons christen-zijn: dat wat goed is in de wereld zonder dat daar expliciet het woord 'God' aan verbonden is te bevorderen. God is er toch wel. Voor een iemand bij wie ik aanbelde was het kaarsje bijzonder want ze had in haar kinderjaren ook een jong broertje verloren. Een kort gesprekje, en weer verder, om zo op een donkere decemberavond licht te zijn voor een ander.

In mijn vorige parochie hadden we een actie in het kleine stadje waar ik pastoor was: de goedendagdag. Op de langste dag van het jaar, 21 juni, fietste ik een uur lang met de dominee op een tandem door de stad en we zeiden iedereen die we tegenkwamen 'goedendag'. Het merendeel groette terug, met een glimlach op de mond. Er is soms zo iets eenvoudigs voor nodig om iets goeds te brengen in de wereld. Daar hoeft je niet katholiek voor te zijn, maar het maakt de wereld wat mooier.

Normaal trekken we met Sterzingen ook langs de deuren voor het goede doel, maar helaas kan dat niet vanwege de corona. En dat is jammer. We verbinden dan onze christelijke traditie met goeddoen voor de wereld. Dat moeten we dit jaar anders doen.

We hebben een lange traditie van langs de deur gaan. De eerste leerlingen werden door Jezus er uit gezonden om twee aan twee rond te gaan, zonder een stok of geld, met alleen het vredeswoord van God als wapen. De volgelingen van Sint Franciscus trokken in de Middeleeuwen ook van deur tot deur om een eenvoudige vrijmoedigheid te prediken, en ondertussen wat eten en geld bij elkaar te bedelen. In onze orde hebben we nog een oude broeder die dat vroeger ook gedaan, een echte bedelbroeder. Nu doen we dat gelukkig anders. Maar het is goed om de straat op te gaan en iets goeds te laten horen en te zien. Van jezelf. Vanuit jezelf.

Pastoor Gerben Zweers, pastoor parochiefederatie Heverlee.